

Phượng
Hoàng
Thần

HỒI 116

Sách Lịch đạn phá tan cổ động

Lão đạo vương thở dài đáp:

- Kim Liên Thực còn hay hơn Ngọc Liên Thực. Lão phu có thể tự mình đi được rồi.

Kỳ Dao hỏi:

- Tại sao lại chia ra từng tốp một để chạy về Trung Nguyên?

Lão đạo vương thở dài đáp:

- Không chia ra thì e rằng không một người nào trốn thoát để trở về.

Kỳ Dao hỏi:

- Gia gia và má má của vãn bối đâu ?

Lão đạo vương đáp:

- Mẫu thân ngươi không chiếu cố cho người ngoài, chỉ đem một mình Văn Đế Đế chạy đi. Phụ thân ngươi ở trong đám chủ lực.

Hư Vô Ngọc Nữ nói:

- Lão nhân gia có biết Thiết Kỳ Sĩ đã một mình chạy đi cứu viện rồi không ?

Lão đạo vương nhảy bổ lên hỏi lại:

- Gã tiểu tử đó ở đâu ?

Kỳ Dao đáp:

- Y đi một mình trước vãn bối.

Lão đạo vương thở dài nói:

- Tuy gã có bức y nhưng không thể bay thẳng lên núi Tu Di và núi Cương Đế Tư, kiếm được toán này thì lại bỏ toán kia. Bọn ta chia thành tám toán thì gã làm sao cứu được nhiều như vậy.

Kỳ Dao hỏi:

- Còn những toán nào nữa ?

Lão đạo vương đáp:

- Cao Thức dẫn một toán toàn thanh niên. Chưởng giáo phái Thiếu Lâm dẫn một toán toàn già nua. Còn các lộ khác chia thành hai toán.

Giữa lúc ấy bỗng thấy Tử Dương Kiếm Khách vẻ mặt lo âu trở về. Kỳ Dao vừa ngó thấy đã biết là chuyện không hay. Nàng vội hỏi:

- Tình hình Huỳnh Nghĩ Cốc ra làm sao ?

Tử Dương Kiếm Khách thở dài nói:

- Không còn gì nữa. Thân thể tam ma không hiểu bị vật gì làm cho nổ ra.

Lão đạo vương buồn rầu nói:

- Đó là Hắc Bạch Ma thân hành hạ thủ. Lưỡng ma đã luyện được những trái Sích Lịch thần đạn.

Mọi người ăn lương khô rồi toan lên đường, chợt thấy bóng người từ trên không hạ xuống. Đồng thời thanh âm trong trẻo quát:

- Các vị mau trốn qua mé tả Huỳnh Nghĩ Cốc. Hắc Bạch Ma thân hành dẫn những tay cao thủ trọng yếu đến điều tra đó.

Hư Vô Ngọc Nữ thấy thiếu nữ đến vội hỏi:

- Cô nương là ai ?

Thiếu nữ đáp:

- Bây giờ không rảnh để nói chuyện. Các vị chạy mau đi.

Lão đạo vương liền dẫn quần hào chạy về mé tả. Khi đến khu giữa hang, lại nghe tiếng thiếu nữ ở đằng sau giục:

- Mau chuồn vào Nghĩ Vương động. Tiểu nữ ở ngoài dụ địch cho.

Lão đạo vương vội bảo Kỳ Dao:

- Các người vào trước đi. Lão phu đi sau để vít cửa động.

Một toà cổ động quái dị ở dưới chân vách núi đứng dựng. Kỳ Dao chui vào rồi, lão đạo vương vẫn không yên dạ, quay lại ngó thiếu nữ thì thấy thị tay cầm thanh kiếm hình thù kỳ dị, coi như con khổng Tước. Lão không

khỏi sững sốt tiến lại hỏi:

- Cô nương! Có phải cô ở phái Khổng Tước đã có từ mấy trăm năm trước ?

Thiếu nữ ngạc nhiên hỏi lại:

- Lão nhân gia là ai ?

Lão đạo vương thở dài hỏi:

- Cô nương có biết Hải Đạo Ngô Kỳ không ?

Thiếu nữ "ủa" một tiếng đáp:

- Lão trượng là Đạo vương lưng lầy tiếng tăm từ lâu rồi.

Lão đạo vương thở dài đáp:

- Cuộc chiến bữa nay, bạn hữu võ lâm Trung Nguyên không còn phân chính tà nữa.

Đột nhiên thiếu nữ cấp lão đạo vương vọt lên không ẩn vào khe vách núi nhanh như chớp rồi khẽ cảnh cáo lão:

- Hắc Bạch Ma tới nơi rồi. Chớ có lên tiếng.

Lão đạo vương giật mình hỏi:

- Sao không vào động ?

Thiếu nữ đáp:

- Bọn ma đầu ngó thấy chúng ta rồi.

Đột nhiên dưới chân vách núi xuất hiện mười mấy bóng mờ. Đó là họ dùng phép ẩn hình đi tới. Một bóng người trong đám ngừng đầu cất tiếng âm trầm quát hỏi:

- Ai ở trên vách núi ?

Thiếu nữ biết mình bị lộ tông tích liền lớn tiếng quát:

- Hắc Bạch Ma! Các ngươi bị Tổ sư ta đuổi ra khỏi Trung Nguyên. Bản cô nương mà luyện thành môn Minh Vương Công của bản phái thì các ngươi tới số rồi đó.

Cái bóng kia đột nhiên gầm lên:

- Té ra ngươi ở phái Khổng Tước. Nạp mạng đi thôi!

Thiếu nữ lại xách lão đạo vương nhảy vọt lên không. Đồng thời thị lớn tiếng hô:

- Có giỏi thì rượt theo bản cô nương.

Lão đạo vương ở trong tay thị, khẽ hỏi:

- Liệu trốn thoát được không ?

Thiếu nữ trịnh trọng đáp:

- May mà tiểu nữ đã chuẩn bị, không ở trong vòng ma ảnh của chúng.

Thiếu nữ vọt lên đỉnh núi đứng xuống đất, lại nói:

- Chúng ta không thể rời xa nhau được.

Lão đạo vương hỏi:

- Liệu bọn chúng có vào động được không ?

Thiếu nữ lắc đầu đáp:

- Hắc Bạch ma có điều bí mật không ai hay biết là bọn chúng không tiến vào bất cứ động phủ nào. Sợ là sợ chúng liệng Sích Lịch đạn cho nổ làm sập động.

Lão đạo vương cả kinh hỏi:

- Nếu đạn nổ thật thì sao ?

Thiếu nữ đáp:

- Cái đó còn tùy tình hình sơn động. Nếu sập nặng thì bị chôn sống hết. Bằng sập nhẹ thì có khi bọn họ thoát ra được.

Giữa lúc ấy bỗng nghe trong hang dưới chân núi nổ "đoàng" một tiếng như sét đánh. Lão đạo vương nghe tiếng cả kinh nhảy lên hỏi:

- Nổ sập động thật rồi.

Thiếu nữ vội cản lại nói:

- Đừng la.

Đột nhiên trong hang động phát ra tiếng âm âm. Tiếp theo khói mù bốc lên. Toàn thể trái núi rung động.

Lão đạo vương lo lắng nói:

- Bọn họ hết cứu rồi. Mười phần có đến tám Nghĩ Vương động bị sập.

Sau một lúc thiếu nữ nhìn lão đạo vương nói:

- Lão gia cứ ở đây đừng cử động chi hết. Tiểu nữ đi coi xem sao.

Lão đạo vương hỏi:

- Ma đầu đi rồi ư ?

Thiếu nữ đáp:

- Chúng đi cả về phía đông bắc.

Thiếu nữ xuống núi nhanh như chớp. Lát sau thị trở về thờ người ra,

nhìn lão đạo vương thở dài nói:

- Vách núi sập rồi. Chúng ta không làm gì được nữa.

Lão đạo vương buồn rầu nói:

- Thật là thảm cho Thiết Kỳ Sĩ.

Thiếu nữ hỏi:

- Lão gia nói Tiểu Phụng Hoàng phải không ?

Lão đạo vương gật đầu đáp:

- Sập động là chôn hai vợ gã ở trong đó.

Thiếu nữ nhảy bổ lên hỏi:

- Hai thiếu nữ đó là vợ y ư ?

Lão đạo vương gật đầu đáp:

- May còn được một người.

Thiếu nữ nhảy bổ lên hỏi:

- Có phải là thiếu nữ do Hải mẫu đưa đi không ?

Lão đạo vương hỏi lại:

- Cô nương cũng thấy rồi ư ?

Thiếu nữ thở dài đáp:

- Thấy rồi, nhưng đáng tiếc y cũng không còn nữa.

Lão đạo vương nghe nói Văn Đế Đế cũng bị nạn bất giác găm lên:

- Cô nương! Vụ này ra làm sao ?

Thiếu nữ đáp:

- Trưa hôm nay tiểu nữ thấy Hải mẫu đang cõng một vị cô nương bị Hắc Bạch Ma phóng Hắc Thần Chưởng từ trên không đánh chết thi thể rớt xuống hồ Kha Nhĩ Khố.

Lão đạo vương cả kinh nói:

- Kha Nhĩ Khố hồ tức là Vô Để hồ, lông ngỗng rụng xuống cũng chìm liền.

Thiếu nữ đáp:

- Vì thế mà tiểu nữ muốn vớt thi thể cũng không được.

Lão đạo vương nóng ruột chạy vòng quanh, miệng hỏi:

- Cô nương có ngó thấy Thiết Kỳ Sĩ không ?

Thiếu nữ đáp:

- Có. Y công trên lưng một người đứng tuổi mà chỉ bằng đứa trẻ nít bay thẳng đến núi Long Bồ Cương Lý rồi.

Lão đạo vương nói:

- Cô nương ơi! Chúng ta phải đi mau vì chủ lực của bọn ta ở cả trên núi Long Bồ Cương Lý.

Thiếu nữ hỏi:

- Thiết đại hiệp công ai vậy ?

Lão đạo vương đáp:

- Đúng là Cao Dương rồi. Lão Cao cũng có bực y mà để người công là hấn bị thương nặng.

Thiếu nữ nói:

- Bọn võ lâm Trung Nguyên chúng ta chưa bao giờ bị chết thảm như hai lần này. Nếu không diệt trừ được Hắc Bạch Ma thì e rằng phải chết hết.

Thị dứt lời lập tức cùng lão đạo vương chạy về phía núi Long Bồ Cương Lý bằng một tốc độ nhanh nhất. Hai người chạy hai ngày hai đêm mới đến chân núi. Bụng đói quá, hai người chạy thẳng vào trong hang.

Vừa tới cửa hang, bỗng ngửi thấy mùi máu tanh sặc sụa xông lên mũi. Thiếu nữ đột nhiên la hoảng:

- Ở đây cũng xảy ra chuyện rồi.

Lão đạo vương chạy thẳng vào hang thấy thây chết đầy đất. Lão kêu gào:

- Hết rồi! Thế là hết rồi!

Thiếu nữ cũng sa lệ nói:

- Người chết thê thảm đến thế này là cùng cực!

Hai người vừa đi vừa dòm xác chết thì chẳng thấy vẻ mặt một người nào còn dũng khí.

Đi thẳng đến sau hang, đột nhiên ba ngôi mả mới bày ra trước mắt. Hai người quỳ ở trước mộ. Lão đạo vương muốn nhảy bổ lại kêu thét lên, nhưng bị thiếu nữ cản trở khẽ nói:

- Đừng làm kinh động họ.

Nguyên hai người quỳ trước mộ là Thiết Kỳ Sĩ và Cao Dương.

Lão đạo vương chú ý dòm những tấm bia mộ thì một tấm ở giữa khắc: "Tiên sư Phụng Hoàng Thần chi mộ", tấm mé tả đề "Tiên nhạc Hải

Thần chi mộ", mé hữu bia đề "Tiên sư huynh Cao Thức chi mộ".

Lão coi rõ rồi không nhịn được nữa khóc rống lên, nhảy bổ lại bên mộ Phụng Hoàng Thần kêu gào:

- Đại ca! Đại ca! Không ngờ đại ca lại xuống âm phủ trước tiểu đệ.

Thiết Kỳ Sĩ người trơ như gỗ, chẳng nhúc nhích cũng không khóc lóc. Chỉ có Cao Dương đứng lên, quay lại nhìn thiếu nữ nói:

- Cô nương ơi! Xin cô nương khuyên giải tặc chủ nhân dùm cho. Y quỳ lạy suốt một ngày rồi.

Hắn nói rồi chảy nước mắt.

Thiếu nữ chậm chạp đến bên Thiết Kỳ Sĩ khẽ nói:

- Thiết huynh! Việc đã đến thế này, bi thương cũng chẳng ích gì. Thiết huynh nên bớt nỗi bi ai, tìm cách báo thù rửa hận mới phải.

Thiết Kỳ Sĩ đột nhiên nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười rung động cả vùng sơn cốc. Bỗng chàng nhảy lên quát hỏi:

- Cô là ai ?

Thiếu nữ cả kinh lạng mình lùi lại, cất tiếng hỏi:

- Thiết huynh! Thiết huynh làm sao vậy ?

Lão đạo vương thấy có điều khác lạ liền nhảy lại nói:

- Thiết Kỳ Sĩ! Y là truyền nhân của Khổng Tước Môn. Người đừng hiểu lầm.

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt nói:

- Tại hạ đã gặp thị. Lúc ở trên không đáng lý thị cứu được tặc nhạc mẫu cùng Đế Đế mà thị tại tự thủ bàng quan.

Lão đạo vương quay lại hỏi thiếu nữ:

- Cô nương! Vụ này ra làm sao ?

Thiếu nữ sa lệ đáp:

- Đây là Thiết huynh hiểu lầm. Khi ấy tiểu nữ tuy chưa nhìn thấy Thiết huynh, nhưng tiểu nữ bị Bạch Ma phát huy Vân Trung Chương cản trở, nên chẳng có cách nào xông tới được.

Thiết Kỳ Sĩ sửng sốt hỏi:

- Sao ? Ở trên không có vật cản trở kêu bằng Vân Trung Chương ư ?

Thiếu nữ gật đầu đáp:

- Đúng thế. Đó là Hắc Bạch Ma luyện thành tấm lưới vô hình kêu

bằng Vân Trung Chương.

Thiết Kỳ Sĩ liền dụ giọng:

- Xin lỗi cô nương. Quả nhiên tại hạ hiểu lầm thật.

Thiếu nữ hỏi:

- Lúc ấy Thiết Huynh cũng ở trên không ư ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Đúng thế! Tại hạ nhờ trái Ấn Hình Châu, ẩn mình trên không gian, nhưng không bị vật gì cản trở, ngó thấy nhạc mẫu và Văn Đế Đế bị đánh rớt xuống hồ Kha Nhĩ Khố.

Lão đạo vương hỏi:

- Trong hang này đã xảy ra chuyện gì ?

Thiết Kỳ Sĩ hần học đáp:

- Gia sư lúc lâm chung nói là bị Sích Lịch thần đạn gia hại. Bao nhiêu nhân vật võ lâm Trung Nguyên đều bị chết hết không còn ai.

Thiếu nữ hỏi:

- Mối hận này bao giờ mới trả được ?

Thiết Kỳ Sĩ lại nhìn lão đạo vương hỏi:

- Tiên bối có gặp Kỳ Dao không ?

Lão đạo vương chẳng giấu giếm gì, buồn rầu đáp:

- Y cùng Hư Vô Ngọc Nữ cũng bị chôn sống.

Thiết Kỳ Sĩ cực kỳ đau khổ nói:

- Văn bối đã tiên liệu sinh mạng của mấy cô chẳng tài nào thoát được. Đời sống của văn bối không còn ý nghĩa gì nữa. Bất luận ở bên trời góc biển, văn bối cùng phải tìm đến Hắc Bạch Song Ma để liêu mạng.

Thiếu nữ nói:

- Bọn chúng thống lãnh thủ hạ đến Trung Nguyên thì những căn cứ trọng địa của các phái đều là mục đích hủy diệt của chúng.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Dương nói:

- Lão Cao hãy mặc bức y về Trung Nguyên trước, hỏa tốc thông tri cho các phái không được chống cự, phải hóa trang làm bình dân hết, dời bỏ căn cứ trọng địa để khỏi bị bọn ác ma truy lùng.

Lão đạo vương cảnh cáo:

- Tiểu Thiết! Người chưa nghĩ được cách phá địch thì bây giờ đi làm

sao nổi ?

Thiết Kỳ Sĩ cười lạt đáp:

- Văn bối phải sử dụng đến Phụng Hoàng Thần Kiếm mà vẫn không được thì mới chịu chết.

Lão đạo vương lại nói:

- E rằng Cao Dương đi báo tin cũng khó lòng thành công.

Thiết Kỳ Sĩ nhìn Cao Dương nói:

- Đây đúng là tử lộ. Dù lão có chết cũng đã làm hết trách nhiệm. Lão Cao là một thành viên ở nhà ta thì chết cũng vì ta. Lão đi đi!

Cao Dương hiên ngang đáp:

- Xin chủ nhân yên dạ. Cao mỗ chẳng phải là kẻ ham sống sợ chết.

Thiết Kỳ Sĩ thấy hấn khoác áo vọt lên không rồi, quay lại nhìn thiếu nữ nói:

- Mời cô nương tùy tiện. E rằng chúng ta không còn cơ hội gặp nhau nữa.

Thiếu nữ lắc đầu hỏi:

- Thiết huynh cho là tiểu muội sợ chết chăng ?

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Tại hạ tuyệt không có ý nghĩ như vậy, nhưng không muốn để cô nương tâm khổ làm chi.

Thiếu nữ nói:

- Chúng ta đừng coi nhau như người ngoài nữa. Bây giờ hãy cùng nhau lên đường.

Thiết Kỳ Sĩ gạt đầu nói:

- Cô nương đã nguyện ý cùng đi trên con đường tử vong thì xin mặc tấm áo này vào.

Chàng cởi bọc trên lưng xuống lấy ra hai tấm áo. Một tấm đưa cho thiếu nữ còn một tấm đưa cho lão đạo vương nói:

- Đây là điệp y vương của sư huynh cùng sư tẩu. Hai vị mặc vào đi. Chúng ta bay lên không đuổi địch.

Lão đạo vương hỏi:

- Bạch cô nương...

Thiết Kỳ Sĩ thở dài ngắt lời:

- Cũng chết rồi, chỉ còn sư đệ Nhị Lang, Bạch đại muội và Lương Cầu Nhân không hiểu lạc lõng nơi đâu.

Lão đạo vương nói:

- Địch nhân đông lắm. Bọn ta chia làm tám toán. Bên địch chia làm hai mươi mấy toán truy kích. Vậy hy vọng trở về Trung Nguyên cũng mong mạnh lắm.

Thiếu nữ cầm diệp y vào phía sau tảng đá để mặc. Thiết Kỳ Sĩ liền hỏi lão đạo vương:

- Võ công cô này rất kỳ dị đặc biệt. Không hiểu tên họ cô là gì ?

Lão đạo vương đáp:

- Lão phu cũng chưa hỏi y. Nếu muốn giết Hắc Bạch Lương Ma thì chỉ có y là hiểu rõ gốc gác địch nhân.

Thiết Kỳ Sĩ nói:

- Tà công của địch nhân nhiều quá, văn bối nhất thiết chẳng cần gì nữa.

Thiếu nữ mặc áo xong trở ra nói:

- Thiết huynh! Tiểu muội quên chưa nói cho Thiết huynh hay là chúng ta không thể đánh nhau với Song Ma ở trên không.

Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Bọn chúng lấy gì chế thành Vân trung chưởng ?

Thiếu nữ đáp:

- Chúng dùng cương phong ở trên không luyện thành. Nhưng ở dưới đất lại phải coi chừng Sách Lịch thần đạn của chúng.

Thiết Kỳ sĩ nói:

- Tại hạ không sợ Sách Lịch thần đạn vì chúng chỉ liệng ra trong vòng mười trượng. Vấn đề nan giải là Hóa Hình Công của chúng, vì người chúng mà mình ngó thấy lại không phải là chỗ thực tại.

Thiếu nữ đáp:

- Thiết ca đừng đánh vào bóng người của chúng. Sau này gặp chúng chỉ đánh vào hai bên cái bóng mà thôi.

Lão đạo vương hỏi:

- Cô nương! Lão phu chưa kịp hỏi quý tính của cô nương ?

Thiếu nữ đáp:

- Văn bối tên gọi Nam Hồng Ngạc. Nguyên là một đứa nhỏ cô cút. Ngày bảy tuổi lạc đường ở chốn thâm sơn may gặp ba vị tiên mô thu nạp lại được truyền thụ Minh Vương thần công và Phiêu Diêu Tiên Võng. Đáng tiếc thân công chưa thành thì ba vị tiên sư đã qua đời.

Lão đạo vương "ủa" một tiếng nói:

- Té ra tam động tiên mô là người ở Khổng Tước Môn. Thật là một chuyện bất ngờ.

Nam Hồng Ngạc nói:

- Văn bối đã thu thập quần tà ở Cổ Cầm Giáo gọi là góp vào một chút lực lượng với võ lâm.

Thiết Kỳ Sĩ đáp:

- Cổ Cầm Giáo cũng đầu hàng Song Ma. Tại hạ không biết giáo phái này bị cô nương trừ diệt.

Nam Hồng Ngạc nói:

- Thiết huynh đã thu phục được Kim Ô thì dù tiểu muội chưa trừ khử Cổ Cầm Giáo, chúng cũng bị Thiết huynh tiêu diệt mà thôi.

Lão đạo vương nhìn Thiết Kỳ Sĩ hỏi:

- Tiểu Thiết! Người có biết thủ lĩnh hai đảng Ôn Ngưu, Phong Mã là Ngưu Hóa và Mã Không Nguyên chưa ?

Thiết Kỳ Sĩ gật đầu đáp:

- Bạch thư chết về tay bọn chúng. Đáng tiếc văn bối chưa tìm thấy chúng.

Nam Hồng Ngạc nói:

- Chúng ta đi rồi thì thi thể bạn hữu võ lâm không người mai táng.

Thiết Kỳ Sĩ thở dài đáp:

- Vụ này chẳng còn cách nào làm được. đành là để ngày sau đến thu thập xương trắng mà thôi.

